

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-6701/2025-13

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu po sutkinji toga suda Ivanki Brlečić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Ilije Šuška iz Zagreba, Dudovec 24A, OIB: 81284873560, zastupanog po odvjetnicima iz Štajduhar & Jurec Baras odvjetničko društvo d.o.o. u Zagrebu, protiv tuženika Zagrebačka banka d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, zastupanog po odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Porobija i Porobija j.t.d. u Zagrebu, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 24. travnja 2026. u nazočnosti tužitelja osobno uz zamjenicu punomoćnika Gordanu Kmezić, odvjetničku vježbenicu, te punomoćnice tuženika Lorene Bakić, odvjetnice, dana 28. svibnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom odredba čl. 2. Ugovora o namjenskom kreditu broj 3205679062, kreditna partija: 7102927746 od 10. studenoga 2005. koja glasi: "Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge u poslovima koje obavlja Kreditor."

II. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d. da tužitelju Iliji Šušku isplati iznos od 443,39 eur zajedno sa zateznom kamatom od 27. studenoga 2005. do isplate po stopi koju određuje odredba čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate do 31. prosinca 2007., od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d. da tužitelju Iliji Šušku nadoknadi parnični trošak u iznosu od 1.106,18 eur zajedno sa zateznom kamatom od 28. svibnja 2026. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je s tuženikom dana 10.11.2005. sklopio Ugovor o namjenskom kreditu broj 3205679062, kreditna partija: 7102927746 i to radi kupnje stana u iznosu glavnice od 100.000,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan plaćanja pa kako je odredbom čl. 2. ugovorena njegova obveza plaćanja svih naknada i troškova sukladno Oduci o Tarifi naknada za usluge Kreditora, a što je uključivalo i naknadu za obradu kreditnog zahtjeva koja mu je i naplaćena, a tužitelj smatra ovakvu odredbu ništetnom iz razloga što mu tuženik prethodno, a niti naknadno nije jasno i nedvosmisleno predočio strukturu navedenih troškova odnosno od čega se isti sastoje i u kojem konačno iznosu, što takvu obvezu čini neodređenom i neodredivom, a posljedično i nepoštenom imajući u vidu da je predmetni Ugovor o kreditu standardni unaprijed formulirani ugovor koji tuženik sklapa s korisnicima kredita tako da tužiteljem nije pojedinačno pregovarao pa on nije imao nikakav utjecaj na sadržaj ove odredbe, to tužitelj predlaže navedenu ugovornu odredbu utvrditi ništetnom te obvezati tuženika da mu vrati neosnovano naplaćeni iznos od 443,39 eur zajedno sa zateznom kamatom od 27.11.2005. do isplate, a potražuje i naknadu parničnog troška zajedno sa zateznom kamatom od dana donošenja prvostupanjske odluke do isplate.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu u cijelosti osporava istaknute zahtjeve kao neosnovane, uključujući pravnu osnovu te činjenice i razloge kojima je tužitelj obrazložio svoju tužbu pri čemu ističe kako je vrijednost predmeta spora naznačena suviše visoko imajući u vidu da je tužitelj postavio kondemnatorni zahtjev za isplatu iznosa od 443,39 eur, a da deklaratorni zahtjev treba poslužiti samo za ocjenu osnovanosti zahtjeva na činidbu. Tuženik ističe prigovor zastare iz razloga što je tužitelju predmetna naknada naplaćene 26.11.2005., dok je tužba podnesena 2025. pa je protekao zastarni rok od pet godina iz čl. 225. Zakona o obveznim odnosima. Nadalje, u cijelosti osporava navode tužitelja da bi predmetna ugovorna odredbe bila nepoštena odnosno ništetna ističući da u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu nije postojalo nikakvo zakonsko ograničenje za ugovaranje i naplatu naknade za obradu kreditnog zahtjeva s time da sama činjenica da su odredbe predmetnog Ugovora o kreditu unaprijed sastavljene i da se o njima nije pojedinačno pregovaralo ne znači da su te odredbe automatski ništetne jer je potrebno dokazati da su takve odredbe protivne načelu savjesnosti i poštenja te da uzrokuju značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača pri čemu je teret dokazivanja tih okolnosti na onome tko se na ništetnost poziva. Tuženik ističe da je predmetna ugovorna odredba jasna, lako razumljiva i lako uočljiva jer je jasno navedena i u predmetnom Ugovoru o kreditu i u Odluci o Tarifi naknada za usluge s time da je tužena banka tužitelja o obvezi plaćanja ove naknade informirala i na druge načine i to od strane osobnog bankara te je ista propisana i u Općim uvjetima poslovanja Banke pod točkom 5. Pri tome navedena ugovorna odredba nije

prouzročila nikakvu, a još manje "znatnu" neravnotežu između stranaka posebno imajući u vidu da su navedenom naknadom pokrivena usluge i troškovi poput troškova rada, administrativni troškovi i amortizacija, troškovi provizija i naknada te troškovi poreza i drugih administrativnih davanja. Slijedom svega navedenoga, tuženik predlaže tužbeni zahtjev odbiti u cijelosti te potražuje naknadu parničnog troška zajedno sa zateznom kamatom od dana donošenja prvostupanjske odluke do isplate.

3. Vezano uz prigovor tuženika da je tužitelj vrijednost predmeta spora u iznosu od 1.328,00 eur naznačio očito suviše visoko imajući u vidu da kondemnatornim zahtjevom potražuje samo iznos od 443,39 eur, sud je temeljem odredbe čl. 40. st. 3. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25, u daljnjem tekstu: ZPP) na pripremnom ročištu održanom dana 12.3.2026. rješenjem (stranica 88) kao vrijednost predmeta spora odredio upravo iznos od 1.328,00 eur imajući u vidu da je tužitelj pored kondemnatornog tužbenog zahtjeva postavio i deklaratorni tužbeni zahtjev za utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe za kojeg vrijednost predmeta spora u iznosu od 884,61 eur nije naznačena suviše visoko, posebno imajući u vidu da tužitelj na glavnici od 443,39 eur potražuje i zatezne kamate i to od 27.11.2005. do isplate, dakle, za razdoblje od skoro 20 godina.

4. U tijeku postupka izvršen je uvid u dokumentaciju priloženu uz tužbu (stranica 7-16) te u dokumentaciju priloženu uz odgovor na tužbu (stranica 34-41 te 58-62), a proveden je i dokaz saslušanjem tužitelja kao stranke (stranica 94 i 95).

5. Tužbeni zahtjev je osnovan u cijelosti.

6. U ovoj pravnoj stvari nije sporno da su stranke sklopile Ugovor o namjenskom kreditu broj 3205679062, kreditna partija: 7102927746 od 10.11.2005. (stranica 7-11, u daljnjem tekstu: Ugovor o kreditu) te da je u čl. 2. ugovoreno da se tužitelj, kao korisnik kredita, obvezuje platiti tuženiku, kao kreditoru, sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge u poslovima koje obavlja Kreditor, a nije sporno niti to da je tužitelju naplaćena naknada temeljem navedene odredbe dana 26.11.2005. upravo u zatraženom iznosu od 443,39 eur.

7. Sporno je, je li ovakva ugovorna odredba protivna pozitivnim propisima Republike Hrvatske odnosno je li ista ništetna te je li slijedom toga tuženik u obvezi tužitelju vratiti iznos od 443,39 eur koji mu je naplaćen temeljem te odredbe. Također je sporno je li nastupila zastara utuženog potraživanja s obzirom na to da je tuženik istakao prigovor zastare.

8. Tužitelj u svom iskazu (stranica 94 i 95) navodi da je predmetni Ugovor o kreditu sklopio radi kupnje stana koji je bio potreban za stanovanje njega i njegove obitelji s time da nije bio vlasnik niti obrta niti trgovačkog društva pa nakon što se je u poslovnici tužene banke informirao o uvjetima kreditiranja, predložen mu je već gotov ugovor o kreditu tako da o pojedinim ugovornim odredbama nije mogao pregovarati, a kako je ovaj Ugovor o kreditu prije potpisivanja pročitao u bitnim dijelovima, to je vidio da je ugovorena odredba kojom je preuzeo obvezu plaćanja naknada i troškova sukladno Odluci tužene banke. Međutim, tvrdi da mu je samo rečeno da se radi o

naknadi za obradu kredita koju jednostavno mora platiti jer da je takva procedura pri čemu mu nije posebno pojašnjeno u smislu na što se ista točno odnosi i zašto ju mora platiti. Konačno, navodi da mu je ova naknada naplaćena već pri isplati odobrenih sredstava s time da mu nije bilo pojašnjeno na koji način će se ista naplatiti i u kojoj valuti te se ne sjeća je li bio upoznat s iznosom ove naknade.

9. Ovakav iskaz tužitelja iz kojeg jasno proizlazi da se o spornoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, već da je ista sastavni dio predmetnog tipskog ugovora te da je bila uvjet sklapanja istog s time da tužitelju nije pojašnjeno zašto mora platiti ovu naknadu i na što se ista zapravo odnosi, sud je prihvatio kao istinit jer je isti iznesen uvjerljivo i logično.

10. Nadalje, uvidom u predmetni Ugovor o kreditu (stranica 7-11) kao i u dokumentaciju koju je tuženik dostavio uz odgovor na tužbu (stranica 34-38 te 58-62) također je utvrđeno da niti u toj dokumentaciji, za koju tuženik tvrdi da je tužitelj u istu imao uvid prije potpisivanja predmetnog Ugovora o kreditu, nije navedeno od čega se sastoji navedena naknada i na što se točno odnosi, pri čemu se napominje da sud nije uzeo u obzir odredbe tzv. Uputa za odobravanje kredita građanima - osnovna uputa (stranica 39-41) za koje tuženik u odgovoru na tužbu tvrdi da su predstavljale jasnu uputu osobnim bankarima da prilikom razgovara o odobravanju kredita upoznaju klijente s obvezom plaćanja naknade za obradu kreditnog zahtjeva te da ih u tom smislu informiraju da ovu naknadu mogu platiti iz vlastitih sredstava ili iz sredstava kredita. Naime, tuženik ni sa čime nije dokazao da je njegov zaposlenik u konkretnom slučaju postupao po bilo kakvim pisanim uputama u tom smislu, a osim toga se radi o Uputi iz svibnja 2006. pa po istoj u konkretnom slučaju zaposlenici tuženika nisu niti mogli postupati imajući u vidu da je predmetni Ugovor o kreditu sklopljen još 10.11.2005.

11. Kako je odredbama čl. 81. st. 1. i 2. te čl. 82. tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 96/03, u daljnjem tekstu: ZZP) propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača pri čemu se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te stoga potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, uz napomenu da je odredbom čl. 84. ZZP-a propisano da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni samo ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive, iz čega proizlazi da su nepoštene one odredbe ugovora koje su nejasne, koje nisu lako razumljive i koje nisu uočljive, dok je uvidom u spornu odredbu predmetnog Ugovora o kreditu utvrđeno da se radi o standardnoj stipulaciji ugovora koja odredba je nerazumljiva i nedorečena, to je sud slijedom svega navedenoga spornu odredbu iz čl. 2. predmetnog Ugovora o kreditu utvrdio ništetnom pa je odlučeno kao pod točkom I. izreke, dok je pod točkom II. izreke naloženo tuženiku da tužitelju isplati iznos od 443,39 eur, koliko mu je naplaćeno temeljem navedene ugovorne odredbe tj. da mu vrati ono što je od njega primio na temelju takve ništetne ugovorne odredbe u smislu odredbe čl. 323. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23, u daljnjem tekstu: ZOO) na koji iznos tužitelju pripada pravo na zatezne kamate od dana kada ga je tuženik stekao pa mu je stoga

priznato pravo na zatezne kamate od 27.11.2005. do isplate temeljem odredbe čl. 1115. ZOO-a kojom je propisano da kada se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva, imajući pri tome u vidu da je tuženik u konkretnom slučaju bio nepošteni stjecatelj.

12. Naime, tuženik je na ročištu 12.3.2026. (stranica 88) izjavio da ne osporava visinu tužbenog zahtjeva, dok je iz dopisa tuženika od 20.1.2025. (stranica 16) vidljivo da je tužitelju predmetna naknada za obradu kreditnog zahtjeva naplaćena dana 26.11.2005.

13. Sud je odbio tuženikov prigovor zastare imajući u vidu da prema zauzetom pravnom shvaćanju Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Su-IV-47/2020-2 od 30.1.2020. zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1. ZOO-a kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći tek od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora pa kako je ništetnost navedene odredbe predmetnog Ugovora o kreditu u konkretnom slučaju utvrđena tek ovom presudom, to opći zastarni rok od pet godina, koji se u ovom slučaju primjenjuje temeljem odredbe čl. 225. ZOO-a, nije još niti počeo teći.

14. Odluka o trošku postupka donijeta je temeljem odredbe čl. 154. st. 1. ZPP-a, a isti se odnosi na zastupanje tužitelja po punomoćniku odvjetniku koji je određen temeljem Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine br.138/23) i to temeljem Tbr. 7. toč. 1. za sastav tužbe u iznosu od 200,00 eur (100 bodova x 2,00 eur), temeljem Tbr. 8. toč. 1. za sastav podneska od 22.12.2025. u iznosu od 200,00 eur (100 bodova x 2,00 eur) te temeljem Tbr. 9. toč. 1. za zastupanje na ročištima 12.3.2026. i 24.4.2026. u iznosima od po 200,00 eur (100 bodova x 2,00 eur) što daje iznos od 800,00 eur čemu je pribrojen PDV u visini od 25%, a u iznosu od 200,00 eur, dok trošak sudske pristojbe na tužbu iznosi 53,09 eur, koliko iznosi i trošak sudske pristojbe na presudu pa to sveukupno daje iznos od 1.106,18 eur koliko je tuženiku pod točkom III. izreke i naloženo da mu nadoknadi.

15. Na dosuđeni parnični trošak tužitelju je priznato pravo na zatezne kamate temeljem odredbe čl. 151. st. 3. ZPP-a od 28.5.2026. tj. od dana donošenja odluke o trošku do isplate.

16. Tužitelju su sve zatezne kamate dosuđene po stopi koju određuje čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate do 31.12.2007., a od 1.1.2008. do isplate po stopi koju određuje čl. 29. st. 2. ZOO-a.

U Zagrebu, 28. svibnja 2026.

Sutkinja:
Ivanka Brletić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dozvoljena je žalba. Žalba se podnosi putem ovoga suda županijskom sudu pisano u roku od 15 dana od dana dostave prijepisa ove presude.

DNA:

- punomoćnicima tužitelja
- punomoćnicima tuženika

Broj zapisa: **9-30888-b115d**

Kontrolni broj: **0fe1a-9f672-239da**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.